

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing on a balcony at sunset. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman is wearing a brown, strapless, floor-length dress and a large, ornate earring. They are standing on a balcony with a white balustrade, overlooking a vast, open landscape under a sunset sky.

Melanie Milburneová
Sedm dnů
a sedm nocí

 HARLEQUIN®
TM

MELANIE MILBURNEOVÁ

SEDM DNŮ A SEDM NOCÍ

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

tak si říkám, že skutečnost někdy dokáže být ještě mnohem „divočejší“ než fikce. A znovu mě to napadlo, když jsem četl knihu Jadesoly Jamesové v češtině pojmenovanou Líbánky na Seychelách. Možná si ještě vzpomenete, poprvé jste měla možnost si příběh této autorky přečíst v únoru (Mohla by ho zachránit), znovu za Vámi pak přijde v září (Princezna, kterou potřebuje).

Jadesola sice také občas užívá „zadních dvířek“ v podobě fiktivních království, kde se může stát cokoliv, jejím „poznávacím znamením“ je ovšem jorubský původ. Jorubové jsou jeden z národů žijících v Nigérii, autorka má jorubské kořeny, a ač žije střídavě v USA a ve Velké Británii, nadšeně se k nim hlásí. Jorubské tradice – a vůbec nigerijské realie – tvoří ne nevýznamnou část Líbánek na Seychelách. Když se mně jejich text dostal do ruky, žasnul jsem nad tím, jak je Nigérie zajímavá a, jak už jsem napsal, možná exotičtější než neexistující šejchanát někde na Blízkém východě!

Třeba se ptáte, kam se poděli všichni ti kovbojové, o kterých jste si možná – jste-li dříve narozená – četla v mých knihách před takovými dvaceti lety. Svět se zkrátka mění. Nejlidnatější zemí na světě je Indie a nejdynamičtější se vyvíjející zemí Afriky je právě Nigérie. Takže přibývá čtenářek v těchto zemích, které zkrátka chtějí číst o sobě. Je mně líto, že české hrdinky ještě nějakou chvíli budou táhnout za kratší konec provazu, ale český trh je bohužel příliš malý, než aby se projevil v příbězích, které jdou do celého světa... Časem ale... možná...

Obvykle končívám tento dopis standardním stále stejným pozdravem, který si pro dnešek dovolím trochu pozměnit:

S láskou v každé roční době a v každé zemi světa

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

SEDM DNŮ A SEDM NOCÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Cinderella's Invitation to Greece

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Melanie Milburne

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9245-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9246-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9247-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ruby Penningtonová mířila po dlouhé příjezdové cestě Rothwell Parku, lemované řadou živých plotů, s třepotajícími se motýlky v břiše. Vracet se „domů“ na rozlehlé sídlo nacházející se na yorkshirských vřesovištích v ní vždycky probouzelo směsici pocitů. Zvláště když věděla, že se v domě nachází Lucas Rothwell. A i když se během prodlouženého víkendu těšila na svou babičku, byl to Lucas, kterého potřebovala vidět především.

Obloha byla plná mraků, mezi nimiž tu a tam vykukovalo sluníčko, jako by se rozhodovalo, jestli to nemá pro dnešní den zabalit. V dálce se z vřesovišť valil déšť jako šedá clona a vítr hvízdal a vyl jako sířena oznamující blížící se zkázu.

Ruby zastavila auto u starých stájí a vypnula motor.
Nebud' nervózní. Nebud' nervózní. Nebud' nervózní.

Povzbuzující řeč, kterou si v duchu opakovala, byla poměrně krátká. Motýlci v jejím břiše se proměnili v netopýry. Ve stovky horečnatě mávajících netopýrů. V přítomnosti Lucase Rothwella nešlo nebýt trošinku nervózní. Jak je to už dlouho, co se s ním viděla tváří v tvář? Celé roky. Obvykle nikdy domů nejezdila, pokud si nebyla jistá, že tu není.

Tentokrát je to ovšem jiné.

Musí se s ním vidět.

Jakmile Ruby vystoupila z vozu, ostrý vítr jí šlehal vlasy do tváře a na pokožku útočily jehličky ledu. Zrovna tohle nespoutané a vrtkavé počasí yorkshirských vřesovišť si její americká, slavná klientka přála na svoji svatbu. Bude to ta nejluxusnější svatba, na níž Ruby dosud pracovala. Svým nejlepším kamarádkám a obchodním partnerkám, Harper a Aerin, dluží, že ze sebe dostane maximum. Jejich podnik zabývající se organizováním a plánováním svateb si vedl dobře, ovšem tahle událost jim vylepší pověst mnohem víc, než by se jim kdy snilo, když poprvé načrtly svůj podnikatelský plán na kousek ubrousku v jejich oblíbené kavárničce.

Ruby si odhrnula vlasy rukou a vykročila k impozantnímu hlavnímu vstupu do hradu. Staletí staré sídlo bylo velkolepým místem na pohádkovou svatbu. Hrad v gotickém stylu se svými četnými věžičkami a rozlehlými křídly může hostit spoustu hostů a obrovská kuchyně byla dokonalá pro přípravu mnoha pokrmů.

Naplánovat tuto svatbu celebrit bude její způsob, jak dokázat, že se může pozvednout z nuzných poměrů, kdy byla vnímána pouze jako nechtěné dítě narcomanky. Jakmile se Ruby do něčeho pustila, odmítala si připustit, že by neuspěla. Neúspěch měla před očima celý život v podobě své matky, a tak odmítala následovat jejího příkladu. Navíc na ni její přítelkyně a obchodní partnerky spoléhaly.

A když na ni lidé spoléhali, nikdy je nenechala ve štýchu.

Než mohla Ruby vsunout svůj klíč do zámku, dveře se pootevřely.

„Ruby, děvče, copak tu děláš?“ Šokovaný výraz její babičky nebyl zrovna uvítání, které by Ruby čekala. Od její poslední návštěvy Rothwell Parku uběhly už

měsíce. A i když její babi nebyla zrovna emocionální typ, jistě by mohla projevít aspoň špetičku nadšení, že ji vidí?

„Vždyť jsem ti už před týdný říkala, že sem přijedu na státní svátek.“

Její babička se pokradmu ohlédla přes rameno a pak, s dveřmi stále pootevřenými jen na škvírku, zašeptala: „Teď není vhodná doba. Pán je tady a nechce žádné návštěvy.“

Ruby v duchu protočila oči nad babiččiným starobyklým zvykem mluvit o Lucasi Rothwellovi jako o „pánovi“. Její babi se zjevně dívala až příliš často na historické filmy. A co se týče Lucasovy přítomnosti v sídle – to byl přece hlavní důvod Rubyiny návštěvy. Její babička se před pár týdný zmínila, že má v plánu strávit tenhle víkend v Yorkshiru, poté co měsíce pracovně poletoval mezi Řeckem a Itálií. Ruby by nejela takovou dálku až z Londýna, kdyby nebyl doma.

„Proč? Přivedl si sem jednu ze svých přítelkyň supermodelek?“

Nebylo by to poprvé, co by Ruby sledovala, jak Lucas baví jednu ze svých oslnivých partnerek. Celé dětství a pubertu předstírala, že si nevšimla jeho protivně pohledného vzhledu a způsobu, jak na něho jeho milenky hledí obdivnýmá očima. Předstírala, že nežárlí, že na ni se nikdy nepodíval tak jako na ty překrásné ženy. Jenomže tehdy, jako desetileté opuštěné dítě, které přišlo bydlet ke své babičce, poté co jeho matka skončila ve vězení, pro něho byla Ruby prakticky neviditelná.

Její babička našpulila rty, ale dveře stále nechala jen pootevřené. „Je sám, ale –“

„Výborně – protože s ním potřebuju mluvit.“ Ruby se usmála, strčila do dveří, aby je otevřela, a sklonila

se, aby babičku líbila na tvář. „Ne že bych tě nerada viděla,“ dodala.

„Nech toho, dítě.“

Babička Ruby odstrčila, jako by byla protivný hmyz, ale nebylo v tom žádné nepřátelství. Vzhledem ke svému drsnému dětství měla její babička potíže s vyjadřováním náklonnosti, a i když Ruby jako malá toužila po pusinkách a mazlení, necítila se o nic méně milovaná. Babička se jí ujala a vychovala ji, za což jí bude navždycky vděčná. Rothwell Park byl první stabilní domov, který poznala. Hrad a jeho okolí jí poskytovaly bezpečí a přístřeší, což byl naprostý opak od chaosu stěhování se z jednoho zavšiveného pokoje do druhého, zatímco se její matka pokoušela utíkat před svými dluhy.

Ruby vešla do hradu a babička za ní zavřela dveře s tichým klapnutím, na tváři stále znepokojený výraz. „Neměla jsem se před tebou zmiňovat, že bude tenthle víkend doma.“

Babiččino šeptání se děsivě rozléhalo ve velké vstupní hale, až vstaly Ruby vlasy na zátylku.

„Výslovně mi řekl, že nepřijímá žádné návštěvy.“

„Já jsem sotva návštěva.“

Její babička si nervózně mnula ruce, očima těkala k velkému schodišti, jako by očekávala, že Lucas sestoupí dolů, aby ji na místě upálil za to, že neuposlechla jeho příkazů.

„Nemůžeš tu zůstat. On to nedovolí.“

Ruby se zamračila. „Ach, nebuď tak dramatická, babi. Jistěže to dovolí. Tohle byl celé roky můj domov. Navíc s ním potřebuju probrat důležitou pracovní záležitost. Kde je?“

Babičce poskočilo hrdlo, jak ztěžka polkla. „V knihovně. Zrovna jsem se mu tam chystala donést šálek čaje. Ale –“

„Já mu ho tam donesu.“

Proč si Lucas nemůže dojít pro vlastní čaj sám, nemělo smysl s babičkou rozebírat. Beatrice Penningtonová byla hospodyně ze staré školy. Babička vždycky dbala na to, aby bylo jasné, kam patří.

Lucasovi rodiče, Claudia a Lionel, občas pozvali ji i její babičku, aby se k nim připojily na Vánoce či jiné setkání, ale Beatrice trvala na tom, že se bude od svých zaměstnavatelů držet dál. Ruby se tomu vzpírala tím, že si častokrát našla tajné místečko, z něhož sledovala luxusní a opulentní večírky, jež Claudia a Lionel pořádali. Rothwellovi žili v úplně jiném světě, než byl ten, do něhož se narodila. Nekonečně ji fascinovaly jejich oslnivé bohatství, okázalost a dekadence.

Ruby si nemohla nevšimnout, jak sebou její babička trhla, zatímco připravovala podnos s čajem. „Bolí tě ruka?“ zeptala se. „Ukaž mi ji, podívám se na ni.“

„Nic to není.“

Ruby vzala konvici z babiččiny ruky a položila ji zpátky na stolek. Otočila jí zápěstí a spatřila rudou popáleninu. Kůže vypadala, že se zanítí. „Babi, musíš si to ovázat. Vypadá to, že –“

Babička vytrhla zápěstí z Rubyina sevření. „Přestaň vyšilovat, děvče. Už jsem zažila horší věci.“

„Možná, ale teď jsi starší a infekce se může vmžiku zhoršit. Vážně bys měla zajít za doktorem. Můžu tě tam odvézt, až si promluví s –“

„Žádného doktora nepotřebuju,“ oznámila její babička odhodlaným hlasem. „Teď odnes ten čaj nahoru pánovi, než bude jako kus ledu.“

Ruby frustrovaně zavrtěla hlavou a pak pohlédla na podnos s čajem. „Ach, mňam, perník. Ten jsem neměla celé měsíce.“ Sáhla pro druhý šálek a talíř a položila je na ták vedle ostatních věcí.

Její babička vypadala zděšeně. „Co to děláš?“

„Dám si čaj s Lucasem.“

„Kvůli tobě mě vyhodí, to teda jo.“ Babiččin tón zněl nabručeně, ale tvář měla staženou do ustara-ných vrásek.

Ruby podnos zvedla. „Víš, vážně by ses měla zamyslet nad tím, že bys už odešla na odpočinek. Tohle místo je na tebe moc velké a mladší už nebudeš.“

„Odejdu, až budu připravená, a ani o chvílku dřív.“

Ruby věděla, že nemá smysl se s babičkou dohadovat, když si zrovna postaví hlavu. Bude to muset probrat s Lucasem Rothwellem – o babiččině odchodu do penze.

„Až si promluvíím s Lucasem, pomůžu ti s večeří.“

Knihovna se nacházela v přízemí, několik stovek metrů od kuchyně, což jen zesílilo Rubyiny obavy ohledně babiččina zvyšujícího se věku a křehkého zdraví. Drsné yorkshirské zimy budou pro její bolavé klouby nepříjemné. Jak dlouho Lucas Rothwell očekává, že mu bude babička neustále po ruce? I když trávil v Rothwell Parku méně času než kdy dřív, bylo směšné, aby veškeré práce v sídle zastávala žena, které se blížila osmdesátka.

Bylo jasné, že v hradu není uklizeno tak, jak bývalo. Na podlaze chodby se povalovaly chuchvalce prachu a z nástěnných světél a lustrů visely pavučiny. Dodávaly hradu přízračnou atmosféru, jež byla přinejmenším trochu strašidelná. Lucas si jistě může dovolit tým lidí, aby se o tenhle zpropadený hrad staral. Proboha, vždyť tu zaměstnával tři zahradníky. Vydělal jmění jako zahradní architekt, pracoval na obřích projektech po celé Evropě. Proč by nemohl mít i tři hospodyně?

Do vyšších pater hradu vedl služební výtah, ale

ten byl k ničemu v dlouhých chodbách a galeriích, které se nacházely v každém z prostorných křídel. Knihovna měla své vlastní křídlo, s výhledem na rozlehlé vřesoviště v dálce, tu a tam rozdělená kamenými zdi a živými ploty. Dveře byly zavřené, a tak Ruby odložila táč na nejbližší stolek a pak zlehka zaklepala. Ťuk ťuk ťuk se strašidelně odráželo v široké chodbě.

„Dále.“

Z hlubokého dunění hlasu Lucase Rothwella Ruby naskočila husí kůže na pažích a netopýři v jejím břiše se znovu roztřepali. Občas dovedl být děsivý, ale ona už nebyla ustrašené děcko. Byla hrdá a úspěšná podnikatelka a chtěla s ním prodiskutovat důležitý pracovní návrh. Už před ním nebude ostýchavě uhýbat pohledem. Dovede být rázná a profesionální.

Ruby vzala za kliku a pak zvedla podnos a strčila do dveří, aby mohla vstoupit do knihovny. Něco ji však zastavilo, než vešla dál. Místnost – i v nejlepších dobách tmavá, se vším tím starobylym dřevem a poličkami plnými cenných starých výtisků – se topila v přízračných stínech.

Lucas seděl zády k ní v jednom ze dvou ušáků stojících před čtyřmi vysokými úzkými okny umístěnými mezi částmi knihovny od podlahy do stropu. Obloha venku se od jejího příjezdu zatáhla ještě víc – teď byla tmavě šedivá – a do okna narážely kapky deště, klovající do skla jako malé neviditelné zobáčky.

„Kdo je to?“ Lucasův hlas ztvrdl, než vstal z křesla a obrátil se k Ruby stojící ve dveřích.

Na sobě měl černý rolák a černé kalhoty, takže působil ještě větší než na svých působivých sto devadesát centimetrů. A měl sluneční brýle, takové, které nosí letci, jež byly stejně efektivní jako nápis *Nevstupovat*. Naklonil hlavu, nozdry se mu mírně rozšířily,

jako vlkovi, který se snaží zachytit novou vůni. *Její vůni.*

Z té myšlenky jí zrudly tváře. Aspoň kdyby se v jeho přítomnosti pořád tak nečervenala. Co to na tom Lucasi Rothwellovi je, že se s ním chová jako neohrabaná puberťačka namísto dospělé ženy?

Na vině byl částečně ten Trapný incident – jak si ho Ruby v duchu nazvala – když jí bylo šestnáct. Víc než částečně, upřímně řečeno. Kdykoliv se ocitla před ním – což už bylo naštěstí jen výjimečně –, nemohla nemyslet na ten neohrabaný, přiopilý návrh, který mu dala na jednom z večírku Rothwellových, na nějž proklouzla. A na strohé kázání, které jí pak znělo v uších celé hodiny poté.

Od té inkriminované noci uplynulo jedenáct let, ale měla ji v paměti uloženou tak, jako by se to stalo včera. Nedovolí však, aby jí to zmařilo dosažení jejího cíle. Harper a Aerin na ni spoléhají, že ho přemluví, aby Rothwell Park pronajal na svatbu Delphine Rainbirdové, slavné americké herečky, která si brala svého bodyguarda Miguela Moralese. Celá ta událost bude luxusní záležitost, na kterou hodlala Delphine utratit nemalé množství peněz, aby se mohla vdávat na hradě na větrných vřesovištích v Yorkshiru.

„Když rozsvítíš nebo si sundáš ty brýle, zjistíš, že jsem to já.“ Ruby odnesla podnos ke stolku vedle ušáku, ze kterého právě vstal. „Proč je máš uvnitř, když je venku tak zamračeno? Nesvíjí tu žádné oslepující sluneční paprsky.“

Nastalo krátké ticho, než bezvýrazně odpověděl. „Migréna.“

„Ach, promiň. Zkusím nerachotit s šálky příliš hlasitě.“ Pustila se do nalévání čaje do dvou šálků a ten zvuk byl v tichu hlasitý jako vodopád.

„Co to děláš?“ Zněl hodně podrážděně a obočí

měl stažené, ústa semknutá do pevné linky. Zůstal stát, ztuhle a rezervovaně. Ruby však nepromarní příležitost strávit s ním o samotě trochu času, aby mu přednesla svůj návrh.

„Vypiju si s tebou odpolední čaj. Stejně všech ten perník nemůžeš sníst sám.“

„Odes to. Všechno. A zavři za sebou dveře.“ Otočil se k ní zády a zíral na deštěm zmáčená okna, ruce zabořené do kapes kalhot.

Ruby si dlouze povzddechla. „Podívej, vím, že migréna dokáže rozhodit i toho nejkldnějšího člověka, ale urazila jsem dlouhou cestu a ráda bych si s tebou o něčem promluvila. O něčem důležitém.“

„Teď není vhodná chvíle.“

„Kdy bude vhodná chvíle?“

Rozhostilo se další ticho. Staré poličky vydaly skřípavý zvuk a kvílející vítr venku zvedl pár zbloudilých listů ze země a praštil s nimi proti oknům.

Lucas konečně vydal dlouhý, roztřesený povzdech a pak vytáhl jednu ruku z kapsy, aby si prohrábl černé vlasy.

„Jde o tvoji babičku?“

Tón jeho hlasu se změnil, ostří mírně polevilo. Zůstal k ní stát zády a při pohledu na jeho široká ramena a silná záda ucítila, jak její tělo reaguje. Reaguje tak, jak si to nechtěla přiznat ani sama před sebou. Muži jako Lucas Rothwell jsou daleko mimo její ligu. On randí jenom se supermodelkami – ne s domácími dívkami s pihami a jizvičkami po akné.

„Částečně ano.“ Ruby si říkala, že babička jí poskytne dobrý úvod k jejímu obchodnímu návrhu.

Lucas se odvrátil od okna a jednou rukou sáhl po opěradle křesla, než se do něj usadil. Natáhl si dlouhé nohy a zkřížil je v kotnících. Jeho postoj působil uvolněně, ale vycítila v něm ukryté napětí. Může za